

РЕШЕНИЕ

№ 1420

гр. Варна, 14.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Невин Р. Шакирова

Членове: Юлия Р. Бажлекова
мл.с. Александър В. Цветков

при участието на секретаря Елка Н. И.ова
като разгледа докладваното от мл.с. Александър В. Цветков Въззивно гражданско дело № 20223100501672 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е въз основа на въззивна жалба от Р. Т. Т. и Р. Г. Т., подадена чрез процесуален представител адв. М. П. срещу Решение № 1875/10.06.2022г., постановено по гр. дело № 8321/2021 г. по описа на ВРС, с което е отхвърлен предявеният от жалбоподателите положителен установителен иск с правно основание чл. 124, ал. 1 от ГПК за приемане за установено по отношение на ответника Община Варна, че СА СОБСТВЕНИЦИ на 1698/2534 кв.м. идеални части от имот с идентификатор 10135.5511.99, целият с площ от 2534 кв.м., намиращ се в гр. Варна, местност „Прибой“ /Манастира/, при граници имоти с идентификатори: 10135.5511.102, 10135.5511.187.100, 10135.5511.187, 10135.5511.98 и 10135.5511.201.

Въззивниците изразяват становище за неправилност и незаконосъобразност на обжалваното решение. Считат, че съдът обосновал решаващият си извод, че имотът е общински единствено въз основа на записаното в разписните листи. Същият намират за неоснователен и противоречащ на трайната съдебна практика, която съгласно която основната функция на разписната книга, а при действието на ЗКИР – на кадастралния регистър, е информационно-оповестителна, поради което те не доказват и не създават вещни права. Други доказателства, които да установяват, че Община Варна е притежавала собствеността върху спорния предмет от 1960 г. насам не били представени, поради което не може да бъде прието за доказано, че последната е притежавала право на собственост,

което да декларира чрез АЧОС, който не разполага с легитимиращо действие досежно правото на собственост на общината.

На следващо място сочат, че записаното в него основание - чл. 2, ал. 1, т. 7 от ЗОБС е необосновано и неотнормено, тъй като предвижда че общинска собственост са имотите и вещите, придобити от общината чрез правна сделка, по давност или по друг начин, определен в закон. Въпреки твърденията на ответника, че още към 1960г. процесният имот е бил одържавен, жалбоподателите сочат, че АДС по отношение на него не е издаван, а освен това липсва каквото и да е основание за това, държавата да се самопровъзгласи за собственик на имот, владян от частно правен субект. Видно и от заключението по т.1 от приетата СТЕ било, че при действието на КП 1960 г. в разписните листи е записана Държавата като собственик на описаните имоти, но без правно основание, а титул за собственост на в нейна ползва не съществувал. Посоченият факт се потвърждавал изцяло от Удостоверение № АУ014450ВН_014ВН/23.09.2020г, издадено от Община Варна, където било посочено, че имотът не е актуван никога от Държавата. Действието на презумпция по чл. 2, пр. 2 от ЗДИ(отм.) за всеобща социалистическа собственост била прекратена въз основа на § 1, т. 3 от ПР към Закона за собствеността, с която се отменя ЗДИ (ДВ, бр. 31/17.04.1990 г.), като в чл. 2, ал. 2 на същия закон, след изменението му с ДВ бр. 33 от 1996 г. Посочват, че при преобразуване на установената държавна собственост в общинска следва да се проведат процедурите по чл. 58 от ЗОС, каквато в настоящия случай не бил осъществена.

На следващо място въззивниците оспорват приложимостта на разпоредбата на § 7, т. 3 от ЗМСМА, която урежда предвидени за жилищно строителство, преминават в собственост на общините, ако са придобити от държавата чрез отчуждително производство. За процесния имот по делото липсвали доказателства Държавата да го е придобила чрез отчуждително производство, предвид което и Общината не е могла да придобие собственически права по този ред. С оглед на тези съображения и при липсата на конкретно придобивно основание за одържавяване на имота, обосновават извод, че процесните идеални части от имота не са били държавна или общинска собственост, поради което е неприложим въведения с §1 от ЗС мораториум за придобиването му по давност. При липса на забрана за придобиването му по давност и с оглед ангажираните гласни доказателства, от които безспорно се доказвало явното, трайното и необезпокоявано тяхно владение от 2003г. до днес, въззивниците сочат обосновават извод за доказаност на исковата си претенция. По изложените съображения отправят искане за отмяна на обжалваното решение и уважаване на последната с присъждане на разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил отговор от Община Варна, чрез юриск. Г. П., с който въззивната жалба се оспорва като недопустима, неоснователна, необоснована. Въззиваемата страна сочи, че от доказателства по делото по безспорен и категоричен начин се установява обстоятелството, че по отношение на 1698кв.м. от 2534кв.м. ид.ч. от процесния имот са били държавна собственост, доколкото последните не са били отразени, като собственост на друго физическо лице. С оглед на това счита, че правилно решаващият

съдебен състав е приел, че Община Варна по силата на закона е придобила спорните ид.ч. от имота по силата на закона, и в частност на основание § 7, ал. 1, т. 3 от ЗМСМА. процесния имот не е отразен като собственост на друго физическо лице, въпреки че вписванията в разписните листи към съответните кадастрални планове не пораждат право на собственост в полза на лицата, които са посочени като техни собственици, то същите са индиция за наличието на материални права, като в събраните по делото доказателства не се съдържаха такива, с които може да бъде обоснован противоположен извод. Оспорва още твърдението изложено във въззивната жалба, че Общината следва да докаже основанието, въз основа което е актувала процесния имот като общински, доколкото предмет на разглеждане в производството е положителен установителен иск, при който в тежест на ищите е да установят, че са имали право да упражняват фактическа власт с намерение за своене върху имота. В същото време за да отпадне легитимиращата сила на актът за частна общинска собственост е необходимо да се докаже, че Общината - титуляр на правото на собственост не е собственик. Доколкото производството по делото е заварено по отношение на Решение № 3 от 24.02.2022г. на ВКС, счита, че с § 1 от ЗС изтичането на давността за придобиване на имоти частна - държавна или общинска собственост до 2022г. спира да тече. По изложените съображения моли за потвърждаване на решението и присъждане на разноски.

За да се произнесе, съдът съобрази следното:

Производството по делото е образувано пред Варненския районен съд въз основа на искова молба от Р. Т. Т. и Р. Г. Т., с която е предявен положителен установителен иск с правно основание чл. 124, ал. 1, вр. чл. 79, ал. 1 от ГПК за приемане за установено по отношение на ответника Община Варна, че ищите са собственици на 1698/2534 кв.м. идеални части от имот с идентификатор 10135.5511.99, целия с площ от 2534 кв.м., намиращ се в гр. Варна, местност „Прибой“ /Манастира/, при граници имоти с идентификатори: 10135.5511.102, 10135.5511.187.100, 10135.5511.187, 10135.5511.98 и 10135.5511.201.

Ищите твърдят, че са придобили в съпругеска имуществена общност 836 кв.м. от процесния имот с идентификатор 10135.5511.99, целия с площ от 2534 кв.м. по силата на договор за покупко – продажба, обективиран в нотариален акт № 166/2003г. М. Н. придобил въз основа на НА № 68/1971г., в съсобственост с друго лице, имот в село Галата, с обща площ от 1666 кв.м. Впоследствие с НА № 101/1993г. той дарил своята част от 836 кв.м. от имота в полза на праводателите им – Р.Д. и А.К.. От момента на разпоредителната сделка, ищите излагат твърдения, че владеят и останалите 1698 кв.м ид.ч., като са придобили същите по силата на изтекла в тяхна полза придобивна давност, чийто фактически състав е завършен с изтичане на 10г. считано от установяване на владението – 29.10.2003г. Обосновават правния си интерес от установяването на претендираното право на собственост върху тях по твърдени, че ответникът оспорва правата им, като за спорните ид.части от имота е съставил АЧОС № 10409/26.06.2020г., с вписано основание чл.2, ал.1, т.7 ЗОС. По изложените съображения молят за уважаване на иска с присъждане на разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК е подаден писмен отговор от Община Варна, с който предявеният иск се оспорва. Признава се правото на собственост на ищите върху

притежаваните от тях 836 кв.м. ид.части от процесния имот с идентификатор 10135.5511.99, целия с площ от 2534 кв.м. Оспорва се наведеното от ищците оригинално придобивно основание, по съображения, че същите не биха могли да се позоват на института на давността за придобиване на процесните ид. части. Ответникът сочи, че съобразно кадастралния план от 1996г. имота се идентифицира с идентификатор 10135.405.40, местност „Прибой“, с площ от 1260 кв.м., който имот в разписните листи е записан на М. Н.. По този план имот №405.1552 е записан като храсти, на Република България, а ПИ 405.9500 е посочен като ведомствен път, за нуждите на транспорта, без посочване на собственик. По кадастралния план от 1960г. имот № 1520 в местност „Прибой“ е отразен като мера, а собствеността е записана в полза на държавата, съответно имот № 1552, отразен като деформиран терен е записан също в полза на държавата. При съображения, че съобразно кадастралния план от 1960г. имот №1520, 1552 и 1650 са записани в полза на държавата, а имот 2007 на неидентифициран собственик, счита че по отношение на имота още към 1960г. е осъществено отчуждаване, поради което и макар несъставянето на АДС към този момент, не може да доведе до извод в насока, че имота не е държавен. Излага твърдения още, че в разписните листи към кадастралния план от 1988г. единствено по отношение на имот № 619, с площ от 836 кв.м. е вписан на М. Н. Н.. По тези съображения счита, че имота първоначално е бил държавна собственост, а след това е станал общински, поради което спорните идеални части не са били годен обект на давностно владение, с оглед приложимите нормативни забрани. Предвид изложеното моли за отхвърляне на иска с присъждане на разноски.

След съвкупна преценка на доказателствата по делото и съобразявайки становището на страните и нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, съдът приема за установено следното от фактическа и правна страна :

Предявеният иск намира правното си основание в разпоредбата на чл. 124 от ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 от ЗС, която налага в доказателствена тежест на ищците да установят в условията на пълно и главно доказване твърденията, с които обосновава правния си интерес от търсената защита и да докажат и изложените в исковата молба твърдения, че са упражнявали фактическата власт върху процесната идеални части от недвижим имот постоянно, непрекъснато, несъмнено, явно и спокойно над 10 години в исковия период, владеейки ги като собствени.

С оглед нормативно установените забрани и мораториум по § 1 от ЗИД на ЗС за придобиване по давност на вещи, представляващи държавна или общинска собственост, следва да бъде установено, че владението е срещу конкретен частно-правен субект, легитимиращ се като собственик на терена, по отношение на когото фактическата власт е упражнявана с намерение за своеене.

От приложения по делото нотариален акт № 68/1971г. се установява, че по силата на сключен договор за покупко-продажба от 23.07.1971г. М. Н. Н. и Г.П.В. са придобили в съсобственост от В.П.Д. имот, представляващ „нива“ с площ от 1666 кв.м. намираща се в землището на село Галата, Варненски окръг, при граници:С. П., от две страни залесено

място и от трета страна гора.

Между купувачите е извършена делба на имота с протокол от 31.10.1985г. по гр. дело № 2926/1985г. на ВРС, с който е одобрена постигната между тях спогодба относно имота, находящ се в местност „Манастира“, землище на село Галата, по силата на която Г.В. и А.В. получават дял втори представляващ „лозе“ /овощна градина/ с площ от 836 кв.м., същото при граници: С. П., гора, дял – първи, път и гора. Дял втори с площ от 836 кв.м. представляващ също овощна градина/лозе е предоставено в дял на М. Н. Н., при граници: Г.П.В. и от три страни гора.

Видно от приложения делото по нотариален акт № 101/1993г., по силата на договор за дарение от 24.06.1993г. М. Н. Н. и М.С. Н.а са дарили на своя малолетен внук А.Д.К. 600/836 кв.м. ид. части от лозе/овощна градина, цялото с площ от 836 кв.м. в гр. Варна, местност „Манастира“, съответно даряват на своята внучка Р.К.Д. 236/836 кв.м. ид. части от поземления имот.

С договор за покупко – продажба от 29.10.2003г., обективиран в нотариален акт №168/2003г., А.Д.К., действащ със съгласието на своята майка М.М.К. и Р.К.Д. продават съответно 600 кв.м. ид. части и 236 кв.м. ид. части или общо 836 кв.м. ид. части от лозе, намиращо се в местност „Прибой“ в землище на гр. Варна, при граници: Г.П.В. и от три страни гора.

От представения по делото акт за частна общинска собственост № 10409/26.06.2020г., се установява, че 1698/2534 кв.м. ид. части от имот с идентификатор 10135.5511.99, намиращ се в местност „Прибой“, гр. Варна на осн. чл.2, ал.1, т.7 от ЗОС са актувани като частна общинска собственост.

От заключението на изготвената при първоинстанционното разглеждане на делото СТЕ, ценена от съда като обективно и компетентно дадено и неоспорено от страните се установява, че първият кадастрален план за местността, в която се намира процесния имот е приет през 1960г. По него имотът в сегашните му граници по КККР се ситиуира върху четири имота, както следва: №1650, който в регистъра към плана е отразен като държавна ливада, №1565 – нива на Г.С., преобладаващата част от имота попада върху имот № 1520 – държавна мера, както и върху имот № 1552 – държавна собственост, отразен като „деформиран терен“. За да онагледят този си извод вещото лице изработва комбинира скица №1, видно от която имот с идентификатор 10135.5511.99 по КККР на гр. Варна с общата си площ от 2534 кв.м. се ситиуира в горепосочените имоти по този първи за местността КП.

През 1988г. е изработен КП, по който относимият имот е посочен под № 619, който е записан в собственост на М. Н. Н.. В площта на имот №619 попадат 1144 кв.м. от имот с идентификатор 10135.5511.99 по КККР на гр. Варна с общата си площ от 2534 кв.м, като останалата част от имота попада с площ от 127 кв.м. в землище, 60 кв.м. в съществуващ път, 555 кв.м. в имот без кадастрален номер, и 684 кв.м. в землище (скат).

Следващият изработен за местността кадастрален план от 1995 г. е одобрен със заповед № Р-360/22.10.1996г. на Кмета на Община Варна по който план относимия имот е с

№40 и е с обща площ от 1255 кв.м., а в разписния лист към него е вписан М. Н. Н.. В границите на имот с идентификатор 10135.5511.99 по КККР на гр. Варна попадат 1113 кв.м. от имот №40, съответно 40 кв.м. попадат в площта на път, 752 кв.м. в имот без кадастрален номер, както и 615 кв.м. от землище „скат“.

Изработен за местността е план на старите имотни граници, по който имот с идентификатор 10135.5511.99 по КККР на гр. Варна попада в имот №1520 с площ от 1364 кв.м., който имот е вписан в регистъра за собственост към плана в полза на държавата, с площ от 576 кв.м. в имот № 1552 също държавна собственост, с площ от 162 кв.м. в имот № 1650 – държавна собственост и с площ от 432 кв.м. в имот № 1565 записан на неидентифициран собственик.

Изработен през 2006г. е ПУП – ПРЗ, като видно от заключението на вещото лице е, че имот №40 по КП от 1995г. не се обхваща от приетия регулационен план. Имот №40 по КП от 1995г. попада в зона за отдих „Прибой“, като западната му граница съвпада с границата на курортна зона „Прибой“, която територия е отразена като скат/гора.

По действащата КККР на гр. Варна, приета 2008 г., имотът се индивидуализира с идентификатор 10135.5511.99 с площ от 2534 кв.м. Същият е вписан в кадастралните регистри като собствен на Р. Т. по силата на НА 164/29.10.2003 г. за 836 кв.м. и на Община Варна- на основание АОС № 11/03.07.2020 г. Част от имота с площ от 604 кв.м. попада в „курортна зона Прибой“, като останалата част от 1930 кв.м. попада в „зона за отдих Прибой“. Експерта посочва, че западната граница на имота по КККР е път, който осигурява достъп, като до процесния, така и до други имоти намиращи се в местността.

Видно от заключението на вещото лице попадащите в границите на процесния имот имоти № 1552, № 1520 и №1650 по КП от 1960 г. са вписани в разписните листи като държавна собственост. По същия начин са записани в регистъра към ПСИГ от 1997 г. посочените имоти.

Със експертното заключение се установява частична идентичност на придобития от ишците с нот. акт № 168/29.10.2003 г. недвижим имот и процесния имот № 10135.551.99 по КККР с площ от 1113 кв.м.

С оглед релевираните от ответника възражения за невъзможност процесната реална част да бъде придобита по давност, респективно за спиране на давностния срок по силата на разпоредбата на § 1 от ЗД на ЗС следва да бъдат разгледани първо, тъй като имат обуславящо значение за възможността за осъществяване на соченото от ишците оригинално придобивно основание.

С Конституцията от 1947 г. е установено единството на фонда на държавната собственост. Режимът на държавната социалистическата собственост - кооперативна и държавна, след това е доразвит в Закона за собствеността (Изв., бр. 92/1951 г. в сила от 17.12.1951 г.). В Конституцията от 1971 г. не е извършена промяна в предишния режим на държавната собственост, но е налице систематизация и детайлизиране; изрично е записано и, че държавната собственост съставлява единен фонд. Държавните земи трайно са

предназначени за обслужване на обществения и държавния интерес, което изключва възможността върху тях да се установят собственически права в полза на частни лица, кооперации или на обществени организации. Поради това, отчуждаването им полза на частни лица, кооперации и организации е изключено. Когато държавата преотстъпва някои от земите, държавна собственост за задоволяване на определени нужди на обществените организации, кооперации или на частни лица, правото на държавната собственост върху тези земи се запазва.

Видно от разписните листи към КП от 1950 г. имоти № 1552, № 1520 и № 1650 са вписани като собственост на държавата. Действително записването в разписния лист не е доказателство за принадлежността на правото на собственост, а само индиция за това право. По силата обаче на императивната норма на чл. 2, ал. 1 от ЗДИ от 1948г. /отм./ държавни са недвижимите имоти, които не принадлежат никому. Същата е възпроизведена и с действащата след това разпоредбата на чл. 6 от ЗС /отм./ която следва, че държавата придобива имотите, които нямат друг собственик. Дори да не се сочи друго правно основание, ако не се твърди и не се установява имотът да е принадлежал на трето лице, каквато е хипотезата в настоящия случай, разпоредбата на чл. 6 от ЗС /отм./ съставлява правно основание за придобиване на правото на собственост от държавата.

От експертното заключение се установява, че е налице частична идентичност от 1113 кв.м. между процесния имот № 99 и имота, описан в придобивното основание на ищците. Посочените идеални части от имот № 99 е доказано, че са били собственост на физически лица, тъй като с НА нотариален акт № 68/1971г. В.П.Д. е прехвърлил на М. Н. Н. и Г.П.В. „нива“ с площ от 1666 кв.м. След извършената делба между двамата съсобственици през 1985 г. и последващите изменения в имотните граници, 1113 кв.м. от площта попада в процесния поземлен имот. Посочените ид.ч. от имота са годен за придобиване по силата на давностно владение обект, доколкото са били собственост на частноправни субекти. Предвид факта, че 836 кв.м. ид.ч. от площта са придобити по силата на транслативна сделка, владението е могло да бъде осъществявано единствено за горницата над тях до 1113 кв.м. ид.ч., а именно за 277 кв.м. ид.ч. от имота.

От друга страна, за разликата над тази площ не са налице доказателства да са били собственост на физически лица, поради което приложение намира разпоредбата на чл. 6 от ЗС /отм./, по силата на която държавата придобива имотите, които нямат друг собственик. Липсата на издаден АДС на посоченото основание не води до извод за липса на осъществен фактически състав на придобивното основание, тъй като същият би имал единствено удостоверително действие, а собствеността е придобита по силата на закона.

До влизане в сила на 08.04.2022 г. на Решение № 3/24.02.2022 г. по конст. дело № 16/2021 г., с което са обявени за противоконституционни разпоредбите на § 1, ал. 1 от Закона за допълнение на Закона за собствеността (обн., ДВ, бр. 46 от 2006 г., посл. доп., ДВ, бр. 18 от 2020 г.) и на § 2 от Заключителните разпоредби на Закона за изменение на Закона за собствеността (обн., ДВ, бр. 7 от 2018 г.) и е отпаднал занапред мораториума за придобиване на имоти, притежавани в режим на частна общинска и държавна собственост, по

отношение на посочените идеални части над 1113 кв.м. давността е била спряна и не е текла. Доколкото предмет на претенция са единствено идеалните части над притежаваните от ищите по силата на транслативна сделка с предмет 836 кв.м., обект на давностното владение са могли да бъдат единствено разликата от 277 кв.м. ид.ч. до общия размер на площта, притежавана от физически лица.

Осъществяваната фактическа власт от ищите върху целия имот след придобИ.ето на идеални части от него 29.10.2003г. по същество не е спорна между страните, а същата се доказва и от ангажираните гласни доказателствени средства и експертното заключение на СТЕ.

От показанията на свидетелят С.В.С., се установява, че той притежава съседен имот до процесния, който е собственост на ищите. Техният имот е ограден от всички страни и в него има постройка, която се използва за живеене. Същият е с площ около 1,5 – 2 дка. Свидетелят е познавал стария собственик на имота преди той да бъде придобит от ищите, като посочва, границите на имота не са били променяни. Ищецът е обновил оградата, облагородил е мястото, санирал къщата. Имотът бил обитаван от ищите и техните деца.

От показанията на свидетеля П.М.М. се установява, че през 2003г. ищите са закупили имот, който той е посетил за пръв път още към момента на придобИ.ето му. Площта му била около 2 дка, а до него се стигало по асфалтов път за автомобил. В него имало сграда, която се използва за живеене, както и други помощни постройки и плодни дръвчета, за които грижи полагал ищеца. Последното посещение на свидетеля в имота е от преди 4 дни преди провеждане на съдебното заседание пред първа инстанция, в което бил разпитан, като излага, че до този момент от първоначалния, в който е посетил имота оградата на същия не била премествана.

От заключението на вещото лице след извършен оглед на място е видно, че имотът е заграден от всички страни с полумасивна ограда, като същата минава по кадастралните граници на имота. В последния са изградени полумасивна жилищна сграда и три спомагателни постройки. Засадени около 25 годишни плодни дръвчета и други насаждения. Имота е електрифициран, в него е изграден и резервоар за вода с вместимост от 22 куб. метра, като е осъществен и сондаж.

Въз основа на гореизложената фактическа установеност се достига до категоричния и безпротиворечив извод, че в периода от закупуване на имота и придобИ.е на фактическата власт върху него през 2003 г. до момента на приключване на съдебното дирене в производството ищите са владяли целия терен постоянно, непрекъснато, несъмнено, явно и спокойно с намерението своят идеалните части, надхвърлящи придобития от тях въз основа на транслативната сделка обем права. Те са манифестирали спрямо неограничен кръг лица, включително и спрямо ответника, че владеят имота като свой, ограничвайки достъпа им до него, посредством изградената полумасивна ограда. минаваща по кадастралните му граници. Упражняваната явна и несъмнена фактическа власт с намерение за придобИ.е на целия имот в период от повече от 18 години осъществява оригиналното придобивно основание чл. 79, ал. 1 от ЗС, въз основа на което въззивниците са станали собственици на останалите идеални

части от имота, но единствено до размера, за който е доказано, че е принадлежал на частноправни субекти, а именно - 1113 кв.м ид.ч. Тъй като ищите са станали собственици на деривативно правно основание на 836 кв.м. от тях, то вследствие на осъщественото давностно владение са придобили останалите 277 кв.м. ид.ч., представляващи частна собственост на физически лица. По отношение на останалите 1421 кв.м. ид.ч. от недвижимия имот не са ангажирани доказателства някога да са били притежавани от такива лица, а напротив, същите са вписани в разписните книги като държавна собственост, което обуславя извода, че са били собственост на публичноправни субекти.

По изложените съображения предявеният установителен иск е основателен и следва да бъде уважен за посочените 277 кв.м. ид.ч. от имота, като първоинстанционното решение, с което е отхвърлен в тази част подлежи на отмяна. В останалата част до пълния предявен обем на спорното материално право от 2 534 кв.м. обжалваният съдебен акт следва да бъде потвърден на основание чл. 272 от ГПК.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК в полза на въззивниците следва съразмерно с уважената част от иска да бъдат присъдени сторените съдебно-деловодни разноски. От обективизираната в приложения списък по чл. 80 от ГПК претенция е доказано извършването разноски в размер на 861.73 лева, от които – 190.85 лева д.т. за въззивното производство, 381.70 лева за производството пред първа инстанция, 225 лева депозит за СТЕ, 38.18 лева и 26 лева такса за преписи. Осъществяването на разходи за адвокатско възнаграждение пред първа инстанция не е доказано, тъй в договора за правна защита /л.273 от п.и.д./ не е вписан начина на заплащане на уговорената сума, нито са приложени доказателства за действителното реализиране на разхода чрез прилагане на разписка за получаването □ или банков документ, удостоверяващ нейното превеждане в полза на адвоката. Поради това, съразмерно с уважената част от иска в полза на страната следва да бъдат присъдени 140.58 лева.

На основание чл. 78, ал. 3, вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. чл. 25, ал. 1 и ал. 2 от Наредба за заплащане на правната помощ, в полза на въззиваемата страна следва да бъде определено юрисконсултско възнаграждение в размер на 360 лева, които съразмерно с отхвърлената част от въззивната жалба следва да бъдат присъдени в полза на страната 301.27 лева за осъщественото процесуално представителство пред настоящата съдебна инстанция.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 1875/10.06.2022г., постановено по гр. дело № 8321/2021 г. по описа на ВРС, в частта, с която е отхвърлен предявеният иск от Р. Т. Т., ЕГН ***** и Р. Г. Т., ЕГН ***** и двамата от гр. Варна, ул. Солун №3, ет.6, ап.9 срещу Община Варна, административен адрес гр. Варна, бул. Осми Приморски полк №43, представлявана

от И. Портних в качеството му на Кмет, за приемане за установено по отношение на Община Варна че Р. Т. Т., ЕГН ***** и Р. Г. Т., ЕГН ***** **СА СОБСТВЕНИЦИ на площта до 277 кв.м. ид.ч.** от общия претендиран размер 1698 кв.м. ид.ч. от имот с идентификатор 10135.5511.99, целият с площ от 2534 кв.м., намиращ се в гр. Варна, местност „Прибой“ /Манастира/, при граници имоти с идентификатори: 10135.5511.102, 10135.5511.187.100, 10135.5511.187, 10135.5511.98 и 10135.5511.201, въз основа на давностно владение, осъществено в периода от 29.10.2003 г. до 29.10.2013 г., на осн. чл. 124, ал.1 от ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 от ЗС, **КАТО ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между Р. Т. Т., ЕГН ***** и Р. Г. Т., ЕГН *****, и двамата от гр. Варна, ул. Солун №3, ет.6, ап.9 от една страна, и Община Варна, административен адрес гр. Варна, бул. Осми Приморски полк №43, представлявана от И. Портних в качеството му на Кмет от друга, че Р. Т. Т. и Р. Г. Т. **са собственици на 277 кв.м. ид.ч.** от имот с идентификатор 10135.5511.99, целият с площ от 2534 кв.м., намиращ се в гр. Варна, местност „Прибой“ /Манастира/, при граници имоти с идентификатори: 10135.5511.102, 10135.5511.187.100, 10135.5511.187, 10135.5511.98 и 10135.5511.201, въз основа на давностно владение, осъществено в периода от 29.10.2003 г. до 29.10.2013 г., на осн. чл. 124, ал.1 от вр. чл. 79, ал. 1 от ЗС.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 1875/10.06.2022г., постановено по гр. дело № 8321/2021 г. по описа на ВРС в останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА Община Варна, административен адрес гр. Варна, бул. Осми Приморски полк №43, представлявана от И. Портних в качеството му на Кмет **да заплати на** Р. Т. Т., ЕГН ***** и Р. Г. Т., ЕГН ***** и двамата от гр. Варна, ул. Солун №3, ет.6, ап.9 **сумата от 140.58 /сто и четиридесет лева и петдесет и осем стотинки/ лева**, представляваща дължимите в полза на ищите съдебно-деловодни разноски, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК.

ОСЪЖДА Р. Т. Т., ЕГН ***** и Р. Г. Т., ЕГН ***** и двамата от гр. Варна, ул. Солун №3, ет.6, ап.9 **да заплати на** Община Варна, административен адрес гр. Варна, бул. Осми Приморски полк №43, представлявана от И. Портних в качеството му на Кмет **сумата от 301.27 /триста и един лева и двадесет и седем стотинки/ лева**, представляващи сторените във въззивното производство разноски, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС, в едномесечен срок от съобщаването му на страните, при условията на чл.280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

